

O KRÁSE A ZLOSTI

Jednou, už je to dost dávno, mě moji majitelé vzali na psí výstavu. Musím se pochlubit, byl jsem třetí. Kdepak, nevytahuji se, je to pravda pravdoucí. Jen jsem vám zamlčel fakt, že ten čtvrtý v naší psí výstavní třídě onemocněl a nedostavil se. No nic. Hlavně se chci zmínit o překrásné malé psí dámě. Bez problému zvítězila ve všech třídách, ve kterých soutěžila. Jestli ji to potěšilo? Mám pocit, že ani ne. Ona už na to byla zvyklá. Nebyl jsem sám, komu se líbila. Také jeden tatík z královské krve, jemuž po narození maličké psí princezny odešla žena do psího ráje, odkud není návratu, se zálibně za vítěznou krasavicí ohlížel. A nejen ohlížel. Dali se dohromady.

Vypadalo to na pěkné rodinné vztahy, ale jen do té doby, než jejich princeznička dorostla do věku, kdy se smí na výstavu. Neumíte si představit, jak královnu rozzuřilo, když nad ní jednou v otevřené třídě (to je soutěž, kam mohou všichni nejlepší psi) princeznička zvítězila.

„To je naprosto vyloučené, to nepřipadá v úvahu, aby byla krásnější než já. Určitě podplatila porotu, jinak si to neumím vysvětlit. Ale tomu udělám rázný konec. Zavolejte mi mého věrného hlídače!“

„Co si přeješ, má paní?“

„Tady si vezmeš bateriový holicí strojek, odvedeš naši Ľafurku do lesa, oholíš jí všechnu srst a necháš ji napospas divoké zvěři!“

„Ale paní, to přece nemůžete myslet vážně. Neznám nikoho tak něžného a bezbranného, jako je naše Ľafurka. To opravdu nemohu udělat, nezlobte se...“

Královna se rozzuřila, a ačkoliv byla třikrát menší než hlídač, vypadala daleko nebezpečněji.

„Tak ty nemůžeš?! Určitě chceš, abych na místě roztrískala své nejvzácnější zrcadlo, abych tě šoupla do sklepa mezi ty nejhladovější potkany nebo prodala k pokusným účelům

nejbližšímu výzkumnému ústavu,“ stupňovala své výhrůžky malá královská dračice.

Velký pes se příkrčil a už se nezmohl na slůvko odporu. Vzal nešťastnou Ňafurku do lesa, doprovodil ji po cestě kousek za hranici království. Tam místo ní ostříhal ovečku, té srst stejně brzo doroste, a královna se uklidní.

Zatím Ňafurka smutně šla a šla, až ji malé nožky bolely největší psí bolestí. Teprve se závanem studeného nočního vzduchu z údolí objevila u cesty psí bouda, velikánskou jako garáž. Neváhala vstoupit. Nikdo nikde. Co teď? Rozhlédla se a hupsla do prvního pelíšku hned vedle dveří, kde tvrdě usnula.

V noci se vrátili obyvatelé boudy. Bylo to sedm bernardýnů.

Ňafurka se probudila. Teď je po mně, pomyslela si a pátrala, kudy utéct.

„Neboj se, malá. Kdepak ses tu vzala?“

Co bych zdlouhavě vykládal, za chvíli byla Ňafurka s bernardýny jedna ruka. Žilo se jim v prostorné boudě vesele. Jenže bernardýn Štoura se jednoho dne zamyslel:

„Já bych té královně vítězství nedopřál. Pojdte přihlásit naši Ňafurku do soutěže.“

„Kdes ten nápad vyhrabal, snad ne na smetišti,“ zavrčel na něj Bambula, „copak nevíš, že královna je schopna zabít?“

„Jsme snad nedomrlá ořezávátka? Ochráníme ji! Co vy na to, kluci?“

„Haf, baf, raf, vrr, vaf, haú,“ odsouhlasili mu to kamarádi jednomyslně, „jdeme na to.“

To vám byla podívaná na královskou dámu, když ji citlivý nos upozornil na přítomnost Ňafurky. Kůže na čenichu se ji nakrabilila do zlostných vrásek, chlupy na hřbetě se postavily do pozoru, tesáky se zaleskly v tlamě. Porota vykulila oči a hned vyřadila královnu ze soutěže. Nic horšího se stát nemohlo. Rozběsněná královská krasavice narafičila mezi odměny pro vítězku otrávené jablko.

Ňafurka si kousla, v očích se jí protočily panenky a plácla sebou na zem.

„Vidíš, vidíš, neuhlídali jsme ji,“ vyčítavě dloubl do Štoura bernardýn Bambula a pak zamáčkl slzu.

„Odnese me ji k nám domů, tady by ani v hrobě neměla klid,“ usoudili mezi zoufalým vytím nešťastní bernardýni. Štoura vzal bezvládné něžné tělíčko opatrně do tlamy a vyrazili pochodovým krokem k domovu.

„Haf, haú, haf, haú,“ šestihlasně zpívali nejsmutnější píseň, jakou znali. Vtom došli na lávku, která se pod jejich váhou nebezpečně rozhoupala.

„Zrušte krok,“ po vojensku zavelel Štoufa a přitom mu Ňafurka vypadla z huby přímo do vody. A jak ji všichni chtěli chytit, spadli tam za ní.

„Co to tam vyvádíte?“ ozval se z druhého břehu překvapečný psí hlas.

Mladý princ, který se také vracel domů z výstavy, se pohotově vrhl do potoka a vylovil zmáčenou Ňafurku. Jak z ní vyklepával vodu, vypadl jí z tlamičky i otrávený kus jablka. Nejdřív zvedla hlavu, pak se postavila a vytřepala z kožichu zbytek vody. To bylo slávy!

Při společném sušení se do sebe mladý pár zamiloval a než uschli, naplánovali i svatbu. Zlá královna se po přečtení svatebního oznámení zalakla vztekem a taťka král poslal telegram, že přijede. Byla svatba převeliká, a jestli jim bernardýni nevyžrali spižírnu, hodují dodnes.

Poznáš pohádku, která Alíka inspirovala?